

Liefdesleven van schilder met zijn model

Geplaatst op 1 juli 2015 door Piet Windhorst

Eva Wanjek – *Lizzie*. ISBN 978-90-284-2616-0, 461 pagina's, € 24,95.

Amsterdam: [Wereldbibliotheek](#) 2015

Het bruisende kunstenaarsleven van een aantal kunstschilders in het negentiende-eeuwse Londen.

Deze historische roman gaat over de bekende Engelse schilder Dante Gabriel Rossetti, leider van een groep schilders die zich de Prerafaëlitien noemde. Naast het leven van deze schilders gaat het vooral over de liefde van Rossetti en zijn model Elizabeth Siddal.

De belangrijkste vertelling is de liefdesgeschiedenis van Dante en Lizzie. Deverell had Siddal ontdekt in een damesmodezaak. Hij zag haar als het ideale model, zowel voor hem als zijn collega's *Zij is het. Geloof me, Dante. Deze vrouw heeft alles. Het is of ze altijd op ons heeft gewacht.* Hij vindt haar schoonheid onovertroffen: *Haar gelaatstreken waren zo verfijnd als die van Italiaans brons uit het cinquecento. Hij was idolaat van haar onvergetelijke haarpracht....*

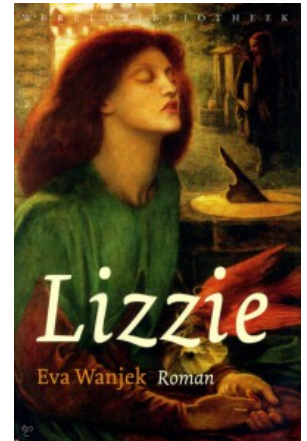
Lizzie wilde graag poseren, ze had deze schilders zelf al opgemerkt en ze had ook belangstelling voor schilderkunst. Nadat ze eerst voor Deverell poseerde en later voor Millais, werd ze het model van Dante en dat niet alleen, tussen hen ontstond een grote liefde die nooit over zou gaan. Het boek beschrijft deze liefdesgeschiedenis met al zijn hoogtepunten, maar ook de dieptepunten.

De opbouw van het verhaal is zo dat verteld wordt vanuit het perspectief van Dante, of vanuit het perspectief van Lizzie. Dit geeft een heel boeiend effect. De lezer heeft op die manier inzicht in de gedachtewereld van beide hoofdpersonen.

Het boek bevat een aantal prachtige poëtische passages, zoals wanneer Lizzie onder invloed van laudanum gaat hallucineren: *En het kind nam me mee, langs een weide waar jonge veulens huppelden; en ik zag begrip in hun grote diepe paardenogen, en mededogen met eenieder die niet het geluk had een veulen te zijn, zoals zichzelf.*

Door de diepgaande karakterbeschrijvingen is dit boek zeker een psychologische roman te noemen. Nemen we bijvoorbeeld Lizzie. Bijna niets blijft voor de lezer verborgen: haar grote liefde, maar vooral ook haar onzekerheid, haar minderwaardigheidsgevoelens die ze heeft ondanks alle bewondering van haar echtgenoot en vrienden. Lizzie heeft ook haar valse trekjes dat komt heel sterk naar voren in een tirade die ze houdt tegen Christiana, de zuster van Dante. Ze is dan heel gemeen. Ook het karakter van Dante komt helemaal uit de verf, zowel positief als negatief. Terwijl hij Lizzie oprecht bemint, verlangt hij soms om vrij te zijn of naar liefdesavonturen met ongecompliceerde hartstochtelijke vrouwen.

De opbouw is vaak scenisch. Je ziet deze prachtig en heel beeldend beschreven scènes helemaal voor je. Je kunt alles meebelevén. Een eerste voorbeeld is het bezoek aan Parijs. Ze staan op de Arc de Triomphe en Dante beschrijft het uitzicht, Lizzie gaat japonnen passen in het fameuze modeatelier *Le Printemps*. Heel spectaculair is het verslag van de balletvoorstelling *Le Papillon* onder leiding van Offenbach zelf. Er gebeurt iets vreselijks: de tutu van de sterdanseres vliegt in brand.

Het boek begint al met een prachtige scène: Dante en Deverell lopen op het strand. Als je de film over de Engelse schilder William Turner hebt gezien, herken je de beelden: een schilder wandelend langs de zee.

Een laatste voorbeeld van een mooie scène is het schaatsen in *Hyde Park: Dante en Lizzie doemden op uit de dwarrelende sneeuwvlokken. Ze hielden elkaars handen met gekruiste armen vast en schaatsten voorop, met lange, moeiteloze slagen. Zo gelijkmatig en moeiteloos was hun gezamenlijke beweging geworden dat het leek alsof ze dit eeuwig zouden kunnen doen.*

Met deze roman debuteert Eva Wanjek. Wie echter de flaptekst leest wordt al snel uit de droom geholpen.: Eva Wanjek is een pseudoniem. De roman is tot stand gebracht door Martin Michael Driessen en Liesbeth Lagemaat. Een unieke samenwerking van twee auteurs die eerder werk hebben gepubliceerd bij Wereldbibliotheek, respectievelijk als romanschrijver en als dichteres.

De auteurs noemen *Lizzie* een literaire fantasie. De personages zijn historisch, maar wat deze persoonlijk meemaken is een literaire fantasie. De groep schilders Rossetti, Hunt, Millais en Deverill die vanaf 1848 samenwerkten, heeft echt bestaan. Ook de schilderijen die in deze roman worden beschreven bestaan echt. Zo is het omslag een schilderij van Rossetti dat hij een jaar na de dood van Lizzie schilderde. Het beroemdste schilderij van deze groep is van Millais; hij schilderde Lizzie in de rol van Ophelia uit Shakespeare's Hamlet.

Bij de presentatie van de roman vertelden de auteurs over de ontstaansgeschiedenis en zij verzekerden dat zij beiden hun bijdragen hebben geleverd voor zowel de gedeeltes over Dante als over Lizzie. Het is heel knap dat ze tot zo'n eenheid zijn gekomen. Er is nooit sprake van stijlbreuk.

Een rijk boek. De inhoud is belangwekkend en interessant, het verhaal is meeslepend, romantisch en diep tragisch. De taal is uiterst verzorgd vol fraaie beeldspraak. Daarnaast is de roman ook goed leesbaar door de voortdurende terloopse humor.

Grootse literaire roman die boeit en ontroert.

Dit bericht is geplaatst in 'Faction', [Alle Boeken](#), [Geschiedenis](#), [Kunst](#). Bookmark de [permalink](#).

LeesKost

Mogelijk gemaakt door WordPress.